

Το άλλο μαρτύριο (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ Πεμπτουσία

Ο Γέροντας Σωφρόνιος του Essex, στο βιβλίο του για τον άγιο Σιλουανό, αναφέρεται σε «έναν ευσεβή άνθρωπο που σ' όλη τη ζωή του παρακαλούσε τον Κύριο να τον αξιώσει να βρει μαρτυρικό θάνατο- πλησίασε, λοιπόν, η ώρα του ειρηνικού του τέλους και τότε είπε με θλίψη: “ ο Κύριος δεν άκουσε την προσευχή μου”. Μόλις όμως πρόφερε αυτές τις λέξεις, πληροφορήθηκε πως όλη η ζωή του ήταν μαρτυρική κι έτσι η προσευχή του έγινε δεκτή».

Στο πιο πάνω περιστατικό, φαίνεται πως η προσευχή ακούγεται από το Θεό αλλά ο

τρόπος που θα απαντήσει στο αίτημά μας, δεν είναι πάντα καθώς περιμένουμε. Κι ακόμα, πως το μαρτύριο, ως έκφραση αγάπης προς το Χριστό, δε νοείται μόνο ως μαρτύριο του αίματος. Ο πόνος, ψυχικός ή σωματικός, η απογοήτευση από τον εαυτό μας ή τους γύρω μας, οι αποτυχίες και οι δυσκολίες που μας συμβαίνουν, είναι μαρτύριο. Η υπομονή κι η εμπιστοσύνη που θα δείξουμε στο Θεό ως τον Κύριο των Δυνάμεων και της Αγάπης, θα εκφράσει την εσωτερική σχέση που έχουμε μαζί Του. Η ανυπομονησία, η σύγχυση και η αγανάκτηση, θα μας φανερώσουν την απουσία του Θεού από τη ζωή μας ως επιλογή δική μας.

Ασφαλώς, το να καλείσαι να μαρτυρήσεις δεν είναι εύκολο. Κυρίως, αν επενδύεις στη ζωή αυτή ως να μην τελειώνει ποτέ. Γιατί το μαρτύριο ανατρέπει τους σχεδιασμούς σου, την ασφάλεια σου, την ησυχία σου. Ο Χριστός, την τελευταία νύχτα της επίγειας ζωής του προειδοποιούσε τους μαθητές του ότι «εν τω κόσμω θλίψιν έξετε» και τους ενθάρρυνε, λέγοντάς τους «αλλά θαρσεείτε· εγώ νενίκηκα τον κόσμον».

Μαρτύριο χωρίς Χριστό γίνεται κόλαση. Μαζί Του ο σταυρός μας γίνεται «ελαφρύς», καθώς μας είπε, και αποκτά τη διάσταση της προσωπικής ανάστασης. Γιατί ο Θεός μας δεν είναι καθώς οι κατά φαντασία Θεοί που απαιτούν από τους οπαδούς τους θυσίες χωρίς οι ίδιοι να θυσιάζονται. Ο δικός μας Θεός σταυρώνεται και θυσιάζεται, πονεί και αγωνιά, γίνεται «ομοιοπαθής» με μας. Γνωρίζει εμπειρικά τα «καθ' ημάς»· γι' αυτό και μας γίνεται οικείος. Όμως και καθέννας που μαρτυρεί μέσα από τις συνθήκες ζωής του και βιώνει το μαρτύριό του ως κάποιο τρόπο αγάπης προς τον εσταυρωμένο Κύριό του, αποκτά οικειότητα μαζί Του, διαλέγεται ως φίλος, του μιλά με παρρησία.

Αλήθεια, δεν είναι οι δυσκολίες της ζωής για να συντρίβουν το πρόσωπο, να το εξουθενώνουν και να το διαλύουν. Με το Χριστό οι δυσκολίες μπορούν να γίνουν μέσα θριάμβου και νίκης κατά του θανάτου που ελλοχεύει εντός μας. Τους μάρτυρες τους γιορτάζουμε στην Εκκλησία, δεν τους πενθούμε, κι ας βασανίστηκαν κι ας πέθαναν. Γιατί το μαρτύριό τους έγινε η «γενέθλιος ημέρα» τους, όπου αναγεννηθήκαν ώριμα και τέλεια στην ουράνια Βασιλεία. Το «μαρτύριο της συνειδήσεως», σ' αντίθεση με το «μαρτύριο του αίματος», μπορεί να κρατά χρόνια πολλά, να είναι μια ζωή!

Ευλογημένοι όσοι το βάδισαν κρατώντας τόν Εσταυρωμένο με πίστη· γιατί, πράγματι, αυτοί θα είναι μαζί του αιώνια.